

Дѣцата (кое подскача, кое подбѣгва — разотиватъ си).

Баба Кера (поизправва се на соничеата си).

Малко палавички... като дѣца, момне.

Момата.

Ами ти къдѣ си се заканила, бабо?

Баба Кера.

Ехъ, момне, на хоро и азъ, да погледамъ.

Момакътъ.

Ами ште се залувишъ ли, бабо?

Баба Кера.

Е-хе, синко! колко хора сжмъ въртяла азъ... Сега вий игра ли играйте? (въздиша) Дѣ то време...

Другата мома.

Ами момцитъ грабяхъ ли ви киткитъ, бабо?

Баба Кера.

Ехъ, момне! тогава момцитъ бѣхъ момци, а сега какво? — ништо и никакво.

Едната мома (смѣе се на момакътъ).

Чувашъ ли? Ништо и никакво...

Другата мома (смѣе се и тя).

Ништо и никакво!... чу ли?

Баба Кера.

Смѣйте имъ се, момни, смѣйте... сега момцитъ напускатъ момитъ и бѣгатъ отъ хорото, штомъ видятъ, че се заде нѣкой отъ царскитъ хора... И тѣ момци!... (хихика) Смѣйте имъ се, смѣйте...

Момитъ (смѣятъ се).

Дохождатъ при тѣхъ опште нѣколко момци и моми.